

[Fischer]

Endelig gælder det om at fremkalde en holdningsmæssig ændring i store dele af den moderne såkaldt civiliserede verden, der indebærer, at de oprindelige folk og deres rettigheder også de facto respekteres og kan håndhæves.

Det er beskæmmende, at respekten for de oprindelige folks rettigheder fortsat skal være et akut samfundsanliggende så mange steder på Jorden. Det er trods alt mere end 200 år siden, at det i den amerikanske uafhængighedserklæring blev slået fast, at alle mennesker er født lige og med samme umistelige rettigheder – Thomas Jeffersons principper, der kort efter var det centrale politiske indhold i den franske revolution. Og selv om nogle vil fremføre, at der ikke her var tale om universelle erklæringer, bredte holdningerne sig, men desværre ikke nok til at ændre især de stærke kolonimagters adfærd.

Efter Den Anden Verdenskrig kom så FN's verdenserklæring om menneskerettighederne i 1948. Den er i det mindste ikke til at tage fejl af. Den understreger, at alle mennesker er født frie og lige i værdighed og rettigheder. Det er naturligvis det grundlag, som alle i dag burde rette sig efter, men ikke desto mindre er det kummerlige vilkår, der mange steder på Jorden bliver de oprindelige folk til del – f.eks. indianerne i store dele af Mellemamerika for at nævne en gruppe af oprindelige folk, hvis vilkår i årtier har været og stadig er særdeles vanskelige, og hvor diskriminationen ikke alene trives inden for det enkelte lands grænser.

Det Konservative Folkeparti betragter hensynet til de oprindelige folk som tæt og uløseligt knyttet til respekten for de almene menneskerettigheder. Vi ønsker, at hensynet til de oprindelige folk skal indgå som et af kriterierne i overvejelserne om vores udviklingshjælp i tilknytning til de principper, Folketinget vedtog i 1989. Det vil sige, at når et modtagerland inden for sine grænser har oprindelige folk, hvortil der kræves særlige hensyn, så skal der tages særlige hensyn, og krænkelse af disse folks rettigheder bør bevirke, at dansk hjælp til den pågældende nationalstat genovervejes eller omprioriteres.

Jeg deler helt den opfattelse, som hr. Rosing har fremført vedrørende Bangladesh og Chittagong Hill Tracts People, og jeg er glad for, at han har nævnt det. Det er tragisk, at det er

nødvendigt endnu en gang med en aktuel baggrund at fremhæve en massakre, og man må spørge: Hvor længe skal Bangladeshmyndighederne have lov til at snakke udenom? Dette her har stået på i adskillige år, og desværre er der nok ikke grund til den – om end begrænsede – optimisme, som udviklingsministeren gav udtryk for. Jeg mener, det bør få konsekvenser for myndighederne i Bangladesh.

I disse uger og måneder er der igen fokus på den ekstremt vanskelige situation, som Tibet befinder sig i, hvor et folks kulturelle og politiske grundlag åbenlyst er ved at blive knust under det kommunistkinesiske åg. I sommer efterlyste Tibets åndelige og politiske leder, Dalai Lama, et besøg af EF-trojkaen i Tibet. Det var før de seneste dramatiske oplysninger om omfattende ødelæggelser i Lhasa. Jeg har efterlyst et konkret udspil fra den danske udenrigsministers side – og jeg vil gerne gøre det her igen; så kan det være, at udviklingsministeren vil give budskabet videre til udenrigsministeren – over for denne akutte trussel mod et lille folks eksistens.

Standses undertrykkelsen ikke, vil den utvivlsomt føre til, at tibetanerne til sidst finder sig som tvangsanbragte i et grotesk fri-landsmuseum bestyret af kinesiske turistguider, der fremviser, hvordan Tibet var i gamle dage, men hvor alt andet i øvrigt er kinesisk. Kun 300 ud af næsten 13.000 forretninger og restauranter i Lhasaområdet er i dag ejet af tibetanere. Når vi ser billeder fra Tibet, er det hele tiden nye kinesiske huse, der dukker op; sådan udtrykte Dalai Lama det i sommer til Berlingske Tidende. Han kan tale frit fra sit eksil. Det kan Tibets befolkning ikke. Derimod vælter det ud med kommunistkinesisk propaganda.

For nylig havde vi en FN-debat her i Folketinget, hvor vi også drøftede Tibet. Det Konservative Folkeparti gav klart tilsagn om, at vi ville støtte et udspil fra regeringen til fordel for Tibet. Det udspil venter vi stadig på. Hr. Peter Duetoft, Centrum-Demokraternes ordfører, talte om et dansk bidrag til, at tibetanerne kan overleve kulturelt trods kinesernes undertrykkelse. Det var en god formulering, og det har vi sagt ja til fra konservativ side. Og når et af regeringspartiernes ordfører er så konkret, må vi forvente, at regeringen faktisk foretager sig noget.